

нытъ намѣрватъ ся вече пѣсни, които хвалятъ и прѣвъзносятъ до въ небеса тѣзи двѣ братски чувства и осъщанія. Дивнійтъ пѣснопѣвецъ Палестинскій царь Соломонъ, прѣвъзноси дражестътъ на братското съгласие надъ всичко що е мило и хубаво въ общественый животъ.

Но да оставимъ на странѣ тѣзи естетическѣ, чисто нравственія странѣ на братското съгласие и любовь, то пакъ съществованіето на тѣзи двѣ чувства ще ни ся покаже като нѣщо твърдѣ важно. Дѣ е тази кѫща, която ся развива безъ влѣтѣшно съгласие? Дѣ е тази челядъ, която може да ся развие успѣшно безъ взаимна любовь на членовете си? Таквызъ явенія сѫ твърдѣ малко или и нѣма гы никакви, а напротивъ всички явенія говорятъ за това, че безъ съгласие и единодушіе всичко пропада.

То е така въ нормалното положение на работите.

А какъ може да бѫде то въ извѣпредни обстоятельства? Какво може да донесе несъгласието въ минути на общи нещастія и злочестини, въ часове на жалостнѣ сѫдини? Каква ще ни ся представи онай кѫща, която е пълна съ злочестини и неволи, и която при това еще е пълна съ раздоры и вражды? Тогазъ жалостната бѫдущност е също тѣй извѣстна, както е извѣстно че настоящето е злочесто и тѣжно.

Тѣзи мысли, важностътъ и серіозностътъ на които ся надѣемъ да разбира всякой отъ читателитѣ ни, неволно ны занимаватъ отъ нѣколко врѣме насамъ, и именно отъ когато смы съзрѣли първи бѣлѣзы на малодушіе у нѣкои отъ нашитѣ братія Бѣлгари спрямо новото положение на черковнитѣ ни работы, и отъ когато догаждамы че уныніе завладѣва сърдцата на нѣкои отъ нашитѣ сънародници прѣдъ злокобнитѣ за народностътѣ ни внушенія на наши-тѣ непріятели.

Новы хъщници ся тѣкмиятъ да прати Фенеръ въ са-мѣтъ свещенни мандрѣ на Бѣлгаритѣ — въ Бѣлгарія, а вече е пълна Македонія еще и Тракія съ другъ родъ губители. Но не е туй което ны прави да тѣгувамы, за-щото отъ гърцитѣ нѣма какво по друго да очаквамы; тѣхната цѣль е мщеніе и расхъщеніе. Онова което ны мѫчи и ни коси сърдцето е отпаданіето на нѣкои отъ нашитѣ въ надеждѣтъ на Бога и на Царя, а онова което